

**Uitspraak Geschillencommissie Financiële Dienstverlening nr. 2021-0566
(mr. F.H.E. Boerma, voorzitter en mr. D.W.Y. Sie, secretaris)**

Klacht ontvangen op	: 21 januari 2021
Ingediend door	: De consument
Tegen	: Coöperatieve Rabobank U.A., gevestigd te Amsterdam, verder te noemen de bank
Datum uitspraak	: 18 juni 2021
Aard uitspraak	: Niet-bindend advies
Uitkomst	: Vordering afgewezen
Bijlage	: Relevante bepalingen uit wet- en regelgeving

Samenvatting

Klacht over uitkeren van saldo van spaarrekening. De consument heeft bij het opruimen van oude documenten uit het nalatenschap van zijn moeder ontdekt dat zij een spaarrekening op zijn naam heeft geopend. Het meest recente rekeningafschrift dat de consument heeft aangetroffen dateert van januari 1999. De consument heeft begin 2020 het saldo van de spaarrekening bij de bank geclaimd. De consument heeft onvoldoende aangetoond dat er sprake is van een slapend tegoed waar hij recht op heeft. De vordering van de consument wordt afgewezen.

I. De procedure

- I.1 De commissie beslist op basis van haar reglement en op basis van de door partijen aan Kifid ingestuurde documenten inclusief bijlagen. Het gaat om:
- 1) het klachtformulier van de consument;
 - 2) de brief van de bank van 25 februari 2021;
 - 3) de brief van de consument van 15 maart 2021;
 - 4) de brief van de bank van 30 maart 2021;
 - 5) de brief van de consument van 31 maart 2021;
 - 6) het verweerschrift van de bank van 11 mei 2021;
 - 7) de repliek van de consument.
- I.2 De commissie is van oordeel dat dit geschil zich leent voor verkorte behandeling als bedoeld in artikel 32 van haar reglement. Dit betekent dat de uitspraak niet bindend is en dat partijen elkaar dus niet aan de uitspraak kunnen houden.

2. Het geschil

Wat is er gebeurd?

- 2.1 Op 15 april 1975 heeft de moeder van de consument bij de bank een spaarrekening geopend op zijn naam. Bij het openen van de spaarrekening heeft de consument zijn handtekening geplaatst op het aanvraagformulier om zijn moeder volmacht te geven over de spaarrekening. Begin 2000 is de moeder van de consument overleden.
- 2.2 Op enig moment heeft de consument bij het opruimen van oude documenten uit het nalatenschap van zijn moeder afschriften van de spaarrekening aangetroffen. De meest recente afschrift die de consument heeft aangetroffen dateert van 15 januari 1999. Op dat moment was het saldo van de spaarrekening f 307,02 (€ 139,32).
- 2.3 Na het ontdekken van de afschriften heeft de consument op enig moment telefonisch contact met de bank opgenomen om te informeren naar de spaarrekening. Op 9 juni 2020 heeft de consument de bank per e-mail foto's gestuurd van de gevonden afschriften en heeft hij de bank verzocht om het actuele saldo van de spaarrekening inclusief de rente-bijgeschrijvingen. Op 8 juli 2020 heeft de bank de consument per e-mail geïnformeerd dat de spaarrekening geen lopende rekening meer is. De bank heeft de consument verder geïnformeerd dat zij niet meer kan achterhalen wanneer de spaarrekening is komen te vervallen.
- 2.4 Op 21 augustus 2020 heeft de consument via het contactformulier van de bank een klacht ingediend. Diezelfde dag heeft de bank aan de consument bevestigd dat zij zou gaan onderzoeken of zijn klacht voor behandeling in aanmerking komt. Op 25 november 2020 heeft de consument de bank per e-mail gevraagd naar de stand van zaken. Op 9 december 2020 heeft de bank de consument per brief geïnformeerd over haar definitieve standpunt.

De klacht en vordering

- 2.5 De consument stelt dat de bank het saldo van zijn spaarrekening aan hem dient over te maken. Ten eerste is uitgesloten dat de moeder van de consument de spaarrekening heeft opgeheven en/of het saldo van de spaarrekening heeft overgeboekt naar een andere bankrekening. De moeder van de consument was eind jaren '90 door haar medische toestand niet meer in staat om dergelijke handelingen uit te voeren. Ten tweede stelt de consument dat de administratie (van de bank) voor wat betreft de spaarrekening zonder meer slordig was. Het is vreemd en onnodig dat een spaarrekening op naam van de consument op het adres van zijn moeder wordt geregistreerd, ook al zou een beheer-volmacht zijn verstrekt. Bovendien was de adressering, zoals vermeld op de volmacht niet correct.

Die feitelijke slordigheid heeft eraan bijgedragen dat de consument niet op de hoogte was van het bestaan van de spaarrekening en heeft hij na het overlijden van zijn moeder nooit afschriften heeft ontvangen. Ten derde stelt de consument dat de bewaarplicht van zeven jaar een administratieve verplichting is voor de bank. De bewaarplicht zegt niets over de rechtsverhoudingen tussen de bank en de rekeninghouders. Daarbij heeft de consument al begin 2020 zijn aanspraak op de rekening kenbaar gemaakt. De consument stelt dat de spaarrekening in 2000 ongetwijfeld nog bestond hoewel de afschriften hem nooit hebben bereikt. Tot slot stelt de consument dat het bestendig beleid van de bank is om geen verjaringstermijnen op slapende rekeningen te hanteren. Doordat de bank zich beroept op haar bewaartermijn van zeven jaar, hanteert zij geen consistent beleid. De consument vordert uitkering van het saldo dat op 15 januari 1999 op de spaarrekening stond vermeerderd met rentebijgeschrijvingen sindsdien.

Het verweer

- 2.6 De bank heeft verweer gevoerd tegen de stellingen van de consument. Voor zover relevant zal de commissie bij de beoordeling daarop ingaan.

3. De beoordeling

Waar het om gaat

- 3.1 De commissie ziet zich voor de vraag gesteld of de bank gehouden is om de consument het saldo - met rentebijgeschrijvingen - van de spaarrekening uit te keren met als uitgangspunt het rekeningafschrift van 15 januari 1999. De commissie van oordeel dat de bank hiertoe niet gehouden kan worden en licht dit oordeel als volgt toe.

Beleid van de bank bij slapende tegoeden

- 3.2 De commissie overweegt dat de klacht van de consument vergelijkbaar is met de uitgezette vaste lijn in eerder behandelde klachten over spaarbankboekjes.¹
- 3.3 Sinds 2014 is door de Nederlandse Vereniging van Banken (NVB) een digitaal loket slapende tegoeden geopend. Erfgenamen kunnen bij dat loket terecht als zij denken dat er nog tegoeden op naam van de overledene staan waar zij mogelijk recht op hebben.² Een erfgenaam kan op de Vooringevulde Aangifte (VIA) van de Belastingdienst controleren of hij slapende tegoeden heeft.

¹ Vergelijk de uitspraken Kifid GC 2021-0202, Kifid GC 2019-864, Kifid, Kifid GC 2017-469, Kifid GC 2012-94 en Kifid GC 2011-113 over spaarbankboekjes en opgeheven spaarrekeningen, te vinden op www.kifid.nl

² <https://www.nvb.nl/themas/bank-maatschappij/slapende-tegoeden/>

- 3.4 Volgens het beleid van de NVB keren (aangesloten) banken, waaronder ook de bank, tegoeden uit aan erfgenamen van een slapende rekening.³ De banken gaan ook over tot uitkering van deze tegoeden als de wettelijke verjaringstermijn van 20 jaar is verstreken. De claim op het saldo van een slapende bankrekening moet wel worden aangetoond.

Het recht van de consument op tegoeden van een slapende rekening staat niet vast

- 3.5 Als meest verstrekkende verweer heeft de bank zich op het standpunt gesteld dat het vorderingsrecht van de consument verjaard is. De bank heeft daarbij betwist dat er (nog) sprake is van tegoeden op een slapende (spaar)rekening waar de consument recht heeft.
- 3.6 Wat er ook van zij van het beroep van de bank op verjaring, is de commissie van oordeel dat de consument onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt hij op dit moment nog recht heeft op slapende tegoeden. Zo is niet door de consument gesteld of onderbouwd dat hij volgens de VIA recht heeft op slapende tegoeden. Ook is anderszins niet gebleken dat de consument op *dit moment* nog recht heeft op tegoeden van een slapende rekening. De enkele stelling van de consument dat voor hem oncontroleerbaar is dat de bank niks terug kan vinden van (het saldo van) zijn spaarrekening maakt niet dat daardoor vaststaat dat wél sprake is van tegoeden op een slapende (spaar)rekening waar hij recht op heeft. Ook de stelling van de consument dat de administratieve gegevens van de spaarrekening niet voldoen althans voldeden aan de eisen van zorgvuldigheid, zoals een onjuiste adres, maakt dit oordeel niet anders.
- 3.7 Tot slot merkt de commissie aanvullend op dat de moeder van de consument begin 2000 is overleden. Begin 2020 heeft de consument door het opruimen van de documenten van haar nalatenschap (pas) ontdekt dat er een spaarrekening op zijn naam is geopend. De consument heeft bovendien zelf verklaard dat zijn eigen handtekening bij de aanvraag voor de spaarrekening is geplaatst. Niet valt in te zien waarom de consument niet eerder kon ontdekken dat de spaarrekening op zijn naam was geopend. Dat de bank ná 20 jaar geen informatie meer beschikt over de spaarrekening komt zodoende voor rekening en risico van de consument.

4. De beslissing

De commissie wijst de vordering af.

³ Zie Kifid GC 2021-0202, overweging 3.2, te vinden op www.kifid.nl

Deze uitspraak is een niet-bindend advies, omdat deze beslissing is genomen in een verkorte procedure. Meer informatie hierover staat in artikel 32 van het reglement, te vinden op de website van Kifid (www.kifid.nl/reglementen-en-statuten). Tegen deze uitspraak staat geen hoger beroep open bij de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening. U kunt de zaak nog wel aan de rechter voorleggen.

Binnen twee weken na de verzenddatum van deze uitspraak kunt u een schriftelijk verzoek indienen tot herstel van vergissingen in de uitspraak zoals schrijffouten, een verkeerde naam/datum of rekenfouten. De beslissing van de geschillencommissie in de uitspraak kan hiermee niet ter discussie worden gesteld. Binnen een maand na de verzenddatum van de uitspraak kunt u een schriftelijk verzoek indienen om de uitspraak aan te vullen als u vindt dat de geschillencommissie niet heeft beslist over alle onderdelen van uw vordering. Dit ziet niet op de situatie waarin u meent dat de geschillencommissie in haar uitspraak niet uitdrukkelijk al uw argumenten, ter onderbouwing van uw vordering, heeft behandeld. Meer informatie hierover staat in artikel 40 van het reglement van de geschillencommissie, te vinden op de website www.kifid.nl/reglementen-en-statuten.

Bijlage

Relevante bepalingen uit wet- en regelgeving

Burgerlijk Wetboek Boek 3

Artikel 306

Indien de wet niet anders bepaalt, verjaart een rechtsvordering door verloop van twintig jaren.

Artikel 307

1. Een rechtsvordering tot nakoming van een verbintenis uit overeenkomst tot een geven of een doen verjaart door verloop van vijf jaren na de aanvang van de dag, volgende op die waarop de vordering opeisbaar is geworden.

2. In geval van een verbintenis tot nakoming na onbepaalde tijd loopt de in lid 1 bedoelde termijn pas van de aanvang van de dag, volgende op die waartegen de schuldeiser heeft medegedeeld tot opeising over te gaan, en verjaart de in lid 1 bedoelde rechtsvordering in elk geval door verloop van twintig jaren na de aanvang van de dag, volgende op die waartegen de opeising, zonodig na opzegging door de schuldeiser, op zijn vroegst mogelijk was.

Artikel 308

Rechtsvorderingen tot betaling van renten van geldsommen, lijfrenten, dividenden, huren, pachten en voorts alles wat bij het jaar of een kortere termijn moet worden betaald, verjaren door verloop van vijf jaren na de aanvang van de dag, volgende op die waarop de vordering opeisbaar is geworden.

(...)

Artikel 316

1. De verjaring van een rechtsvordering wordt gestuit door het instellen van een eis, alsmede door iedere andere daad van rechtsvervolging van de zijde van de gerechtigde, die in de vereiste vorm geschiedt.

2. Leidt een ingestelde eis niet tot toewijzing, dan is de verjaring slechts gestuit, indien binnen zes maanden, nadat het geding door het in kracht van gewijsde gaan van een uitspraak of op andere wijze is geëindigd, een nieuwe eis wordt ingesteld en deze alsnog tot toewijzing leidt. Wordt een daad van rechtsvervolging ingetrokken, dan stuit zij de verjaring niet.

3. De verjaring van een rechtsvordering wordt ook gestuit door een handeling, strekkende tot verkrijging van een bindend advies, mits van die handeling met bekwame spoed mededeling wordt gedaan aan de wederpartij en zij tot verkrijging van een bindend advies leidt. Is dit laatste niet het geval, dan is het vorige lid van overeenkomstige toepassing.

4. De verjaring van een rechtsvordering wordt ook gestuit door een ingestelde eis die niet tot toewijzing leidt, indien:

- a) het scheidsgerecht zich onbevoegd heeft verklaard op grond van artikel 1052, vijfde lid, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering en die uitspraak in kracht van gewijsde is gegaan; of
- b) de rechter zich onbevoegd heeft verklaard op grond van artikel 1022, eerste lid, 1067 of 1074d van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering en die uitspraak in kracht van gewijsde is gegaan.

Artikel 317

1. De verjaring van een rechtsvordering tot nakoming van een verbintenis wordt gestuit door een schriftelijke aanmaning of door een schriftelijke mededeling waarin de schuldeiser zich ondubbelzinnig zijn recht op nakoming voorbehoudt.

2. De verjaring van andere rechtsvorderingen wordt gestuit door een schriftelijke aanmaning, indien deze binnen zes maanden wordt gevolgd door een stuitingshandeling als in het vorige artikel omschreven.

Artikel 318

1. Door stuiting van de verjaring van een rechtsvordering, anders dan door het instellen van een eis die door toewijzing wordt gevolgd, begint een nieuwe verjaringstermijn te lopen met de aanvang van de volgende dag. Is een bindend advies gevraagd en verkregen, dan begint de nieuwe verjaringstermijn te lopen met de aanvang van de dag, volgende op die waarop het bindend advies is uitgebracht.

2. De nieuwe verjaringstermijn is gelijk aan de oorspronkelijke, doch niet langer dan vijf jaren. Niettemin treedt de verjaring in geen geval op een eerder tijdstip in dan waarop ook de oorspronkelijke termijn zonder stuiting zou zijn verstreken.

3. Door stuiting van de verjaring van een rechtsvordering op grond van artikel 316, lid 4, begint een nieuwe verjaringstermijn te lopen met aanvang van de dag volgende op de dag van de uitspraak die in kracht van gewijsde is gegaan. De nieuwe verjaringstermijn is gelijk aan de oorspronkelijke verjaringstermijn, doch niet langer dan vijf jaren. Niettemin treedt de verjaring in geen geval op een eerder tijdstip in dan waarop ook de oorspronkelijke termijn zonder stuiting zou zijn verstreken.